

Universitätsbibliothek Paderborn

**D. Petri Chrysologi Archiepiscopi Ravennatis, viri
eruditissimi atque sanctissimi, Sermones In Evangelia De
Dominicis & festis aliquot solemnioribus totius anni,
insignes & peruetusti**

Petrus <Chrysologus>

Lvgdvni, 1623

In verba Apostoli, Obsecro vos per misericordiam Dei, & cætera, Sermo
CVIII.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-50232](#)

concurrit. Quicunque inuias solitudines, aut latentes eremi latebras incolebant, mirabilem Petrum magis veniunt videre, quām seculum: Datum est illis aliquando discere, difficilius quidem, sed glorioius, mundo presente luctari: & aduersus instructas delinquentes turbas aciem quandam disponere sanctitatis. Quanta enim in mundo positis post certamen palma est, si in solitudine constitutis sine luctamine coronæ debentur? Vnde fratres, Quoniam beatissimus Petrus omnia quæ sunt diuinæ virtatis, prædicationis vos suæ doctrina instruit, pariter & exemplis edocet, deprecemur dominum Deum nostrum, ut æuo longissimo doctrinæ cælestis vos sermone iætificet.

*In verba Apostoli, Obsecro vos per misericordiam Dei,
& cætera, Sermo CVII.*

Rom. 12.

Mira pietas, quæ vt preceatur, vt largiatur, exoriat. Hodie namque beatus Apostolus non humana petens, sed diuina conferens, sic precatur: *Obsecro, inquit, vos, per misericordiam Dei.* Medicus austera remedia cum recipere persuadet ægrotos, agit precibus, non cōpellit imperio: sciens infirmitatis, non voluntatis esse, quod salutaria respuit, quoties profutura repellit infirmus. Et filium pater non potestate, sed amore ad rigorem pertrahit disciplinæ, non ignorans quām sit aspera immaturis sensibus disciplina. Et si corporalis infirmitas ad curam precibus sic mouetur, sic puerilis animus vix ad prudentiam ducitur blandimentis, quid mirum si Apostolus, qui semper est & medicus & pater, humanas mentes morbis carnalibus sauciatas, vt ad remedia diuina subrigat, sic precatur: *Obsecro, inquit, vos, per misericordiam Dei.* Nouum genus obsecrationis inducit.

cit. Quare non per virtutem? quare non per maiestatem, non per gloriam Dei, sed per misericordiam Dei: *Quia per ipsam solā & Paulus crīmē persecutoris euasit*, & Apostolatus tanti indeptus est dignitatem: sicut ipse fatetur, dicens: *Quia prius fui blasphemus & persecutor, & iniuriosus, sed misericordiam Dei consecutus sum.* Et iterum. Fidelis sermo, & omni acceptione dignus: quia Christus in hunc mundum venit peccatores saluos facere, quorum primus ego sum, sed misericordiam suam consecutus, ad exemplum omnium, qui credituri sunt illi in vitam aeternam. *Obsecro, inquit, vos per misericordiam Dei.* Rogat Paulus, imo per Paulum rogit Deus, quia plus amari vult, quam timeri. Rogat Deus, quia non tam dominus esse vult quam pater. Rogat Deus per misericordiam, ne vindicet per rigorem. Audi rogantem dominum: Tota die, inquit, *Esa. 56.* expandi manus meas. Nonne qui expandit manus ipso habitu rogit? Expandi manus meas. Ad quem? Ad populum. Et ad quem populum? Non tantum non credentem, sed contradicentem. Expandi manus meas. Distendit membra, dilatat viscera, pectus porrigit, offert sinum, gremium pandit, ut patrem se tantæ obsecrationis demonstret affectu. Audi & aliter rogantem Deum, Popule meus quid feci tibi, aut quid contristaui te? Nonne dicit? si diuinitas ignota est, vel caro sit nota. Videte, videte in me corpus vestrum, membra vestra, vestra viscera, ossa vestra, vestrum sanguinem. Et si quod Dei est, timetis, quare vel quod vestrum est, non amatis? Si dominum fugitis, quare non recurritis ad parentem? Sed forte vos passionis meæ, quam fecistis, magnitudo confundit. Nolite.* Crux hæc non meus, sed mortis est aculeus. Clavi isti non mihi infigūt dolorē, sed vestrā mihi

Mich. 6.

mihi infigunt altius charitatem. Vulnera hæc non educunt gemitus meos, sed magis vos meis visceribus introducunt. Extensio corporis mei vos dilatat in gremium, non meam crescit in pœnam. Sanguis meus non mihi deperit, sed vestrum prorogatur in precium. Venite ergo, redite, & vel sic probate patrem, quem videtis pro malis bona, pro iniuriis amore, pro vulneribus tantis tantam reddere charitatem. Sed iā quid obsecrat Apostolus, audiamus: *Obsecro, inquit, vos, ut exhibeatis corpora vestra.* Apostolus rogando sic omnes homines ad sacerdotale fastigium prouexit. *Ut exhibeatis corpora vestra hostiam viuam.* O inauditum Christiani pontificatus officium quando homo sibi ipse est & hostia & sacerdos: quando homo non extrinsecus, quod Deo est immolatus, inquirit: quando homo secum, & in se, & quod pro se est, Deo sacrificaturus apportat: quando & eadem manet hostia, idem permanet & sacerdos: quando hostia mactatur & viuit, sacerdos nescit occidere, qui litabit. Mirum sacrificium, ubi corpus sine corpore, sine sanguine sanguis offertur. *Obsecro, inquit, vos per misericordiam Dei, ut exhibeatis corpora vestra hostiam viuam.* Fratres, hoc sacrificium. Christi descendit ex forma qui corpus suum pro vita sæculi vitaliter immolauit: & vere corpus suum fecit hostiam viuam, quia viuit occisus. In tali ergo victimâ mors expenditur, hostia permanet, viuit hostia, mors punitur. Hinc martyres morte nascuntur, fine inchoant, occisione viuit, & in cælis lucent, qui in terris putabantur extinti. *Obsecro, inquit, vos fratres, per misericordiam Dei, ut exhibeatis corpora vestra hostiam viuam, sanctam.* Hoc est illud quod Propheta cecinit, *Psal. 39.* Sacrificium & oblationem noluisti, corpus autem perfecisti mihi. Esto homo, esto & da sacrificium: & sacerdos,

cerdos, non amittas quod tibi diuina dedit & concessit auctoritas, induere sanctitatis stolam, praecingere baltheum castitatis, sit in velamento capitis tui Christus: Crux in frontis tui minime perseueret, pectori tuo appone diuinæ scientiæ sacramentum, in odorem hymiana semper lectionis accende, arripe gladium Spiritus, altare cor tuum pone: & sic corpus tuum admoue Dei securus ad victimam, Deus fidem, non mortem querit: vorum, non sanguinem sicut: placatur voluntate, non hece. Hoc probat Deus Gen. 22. ad hostiam Abrahæ sancti filium cum poposcit. Nam quid aliud Abraham quam corpus suum immolabat in filio? Quid aliud Deus quam fidem requirebat in patre, qui filium sicut offerri iussit, sic non permisit occidi? Tali ergo homo confirmatus exemplo, offer corpus tuum, & non solum macta, sed etiam seca per omnia virtutum membra. Quia toties tibi vitiorum artes moriuntur, quoties a te Deo viscera fuerint immolata virtutum. Offer fidem, ut perfidia sit punita: immola ieunium, ut voracitas cesseret: sacrificia castitatem, ut moriatur libido; impone pietatem, ut deponatur impietas; inuita misericordiam, ut auaritia deleatur, & ut consumatur stultitia, semper sanctitatem conuenit immolare: sic si est corpus tuum tua hostia, si nullo peccati iaculo fuerit sauciata. Viuit corpus tuum homo, viuit, quoties a te Deo virtutum vita vitiorum mortibus immolatur. Non potest mori qui vitali gladio mereatur occidi. Ipse autem Deus noster, qui est via, veritas & vita; & a morte nos liberet, & perducat ad vitam.

In eadem, Sermo C IX.

Quoniam praecedens sermo tantum primordia cogit apostolicæ lectionis, nunc de his quæ sequuntur,